

'CHAOS'

Petra Klein, al weer 25 jaar trimster en 29 jaar paraveterinair, heeft een honden- en kattentrimsalon en kattenpraktijk in een dierenkliniek en kattenpension in Leidschendam. Naast het trimmen van honden en katten houdt ze zich ook bezig als paraveterinair in de dierenkliniek en verzorgt ze af en toe als vliegende kiep de katten in het pension. Als ze dienst heeft loopt ze dan ook met 3 telefoons op zak.

Thuis in Sassenheim woont ze samen, heeft ze een Grote Poedel, een Labradoodle, 2 katten en kippen. Petra is gespecialiseerd in de Grote Poedel, Petit Basset Griffon Vendéen en katten. Haar passie ligt toch wel bij de Grote Poedel. Daarmee heeft ze dan ook veel geshowd. Petra zal ons met regelmaat van haar trimmers belevenissen en het werk in de dierenkliniek en kattenpension op de hoogte stellen.

Of je nu in een trimsalon werkt of in een dierenartsenpraktijk, het zijn toch dezelfde soort mensen die daar komen. En veel tegenpolen. De een is zeer bezorgd en belt zelfs op om te vragen of dat anti-vlooi pipetje nou echt elke 30 dagen gegeven dient te worden of dat er ook 29 dagen tussen mag zitten... de ander laat het dier gewoon doorsjouwen met 30 vlooiën ('Ach ja, een hond heeft nu eenmaal altijd vlooiën, daar doe je niets aan').

De ene eigenaar leert nooit borstelen, terwijl de ander al langskomt als er drie haren uitsteken boven de ogen. We weten er alles van.

Er zijn baasjes die elke dag tanden poetsen bij hun lieveling, de ander laat ze 18 worden met een supersmerig gebit, waar je haast van flauwvalt.

Er zijn ook mensen die in paniek opbellen en dezelfde dag nog een afspraak MOETEN, de hond heeft een teek...en er zijn mensen die zich eigenlijk druk maken om andere dingen, terwijl ze juist wat harder hadden mogen lopen naar de praktijk.

Het volgende gebeurde tijdens een zeer drukke weekenddienst, zo'n dag waarop je vol goede moed begint en je lunch meeneemt in je tas, die er vervolgens s'avonds laat nog steeds inzit.

Geen tijd om te eten, geen tijd voor koffie, geen tijd voor andere dingen en te weinig tijd voor de patiënten. Gewoon omdat de wachtkamer overvol zit, ongeduldige eigenaren, de telefoon roodgloeiend en je gewoon maar twee handen hebt.

Uiteraard zijn er spoedgevallen bij die gelijk geholpen moeten worden, dieren die met de ambulance gebracht worden, terwijl je net

met een hond bezig bent die niet uit een epilepsieaanval wil komen, je tegelijkertijd een eigenaar aan de telefoon aan het uitleggen bent dat je niet zomaar antibiotica meegeeft en zeker niet aan een patiënt die we nooit gezien hebben. Die eigenaar die maar gewoon naar onze praktijk belde omdat we eenmaal dienst hebben en dus open zijn. Dezelfde eigenaar die dit niet begrijpt en een oeverloos verhaal gaat afsteken over een verblijf in Friesland en hij dit daar dus wel kreeg. Je bent geneigd te zeggen dat hij zijn routeplanner maar moet instellen naar Friesland, maar je beheerst je en handelt het netjes af.

De telefoon gaat weer en een eigenaar helemaal in paniek aan de lijn die vertelt dat zijn Dogo Argentino aan het bevallen is en er een pup uithangt die niet vanzelf deze wereld in wil komen en de moeder doet niets...

Oké, dit is een spoedgeval en je probeert als eerste de eigenaar rustig te krijgen. Op de achtergrond hoor ik een vrouw en aangezien de man bijna hysterisch is, vraag ik naar de vrouw om alle aanwijzingen aan door te geven. De vrouw krijg ik gelukkig aan de lijn en ze hoort mijn aanwijzingen aan en reageert gelukkig erg rustig, herhaalt wat ik gezegd heb en beloofd terug te bellen als het niet lukt.

Terwijl ik de hoorn neerleg vraag ik me af of het de vrouw gaat lukken, het is niet moeilijk om de pup eruit te krijgen, maar dan de navelstreng nog, zou het haar lukken? Ik wordt afgeleid door de chaos om me heen en al snel ben ik weer bezig met bloeduitslagen, honden, katten, een papegaai en twee fretten.

Tussendoor komt een man op de fiets een meerkoet brengen, deze was aangereden en

behalve een gebroken vleugel hing de poot ook aan een draadje....bah. Je bent blij dat je dit dier snel uit z'n lijden kan verlossen en zo vliegt de tijd voorbij.

Totdat... diezelfde vrouw weer terugbelt en me verteld dat het niet lukt...op mijn vraag WAT er niet lukt geeft ze aan dat de pup er nog steeds uithangt... 'Nou, die leeft dus inmiddels niet meer' denk je bij jezelf, en laat die hond direct komen. Ze vertelt ook nog doodleuk tussendoor dat de hond daarvoor al 4 dode pups geworpen heeft, ik schat de situatie al snel in en geef met handgebaren door aan mijn collega dat er een keizersnede aankomt... Dat betekent de operatiekamer snel in orde maken en een collega bellen die moet komen, anders komen we echt handen te kort. Snel gaan we de infusen klaarhangen en binnen twee seconden is de operatiekamer voorbereid op de komende operatie.

Even later stopt de auto pal voor de deur en de hond wordt door de man opgetild en naar binnen gedragen. De pup hangt er (inmiddels dood) wel al ver uit en de hond wordt meteen overgenomen door collega's en is al op weg naar de O.K.

Ik bekommer me om deze mensen, geef ze koffie en laat ze hun verhaal doen. Op mijn vraag waarom de pup er niet uit gehaald is, kijkt de vrouw me ontzet aan, doet een paar stappen richting balie, steekt haar handen op naar mij (Er verschijnen prachtige gelnagels in felle kleuren) en zegt tot mijn stomme verbazing 'Ja, ho effe, ik moet ook om mijn nagels denken'!!!

(Voor diegenen die willen weten hoe het is afgelopen: we hebben nog twee dode pups uit de baarmoeder gehaald en ACHT die het wel gered hebben!)